

Sygn. akt I C 1062/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Ewa Rudkowska – Ząbczyk

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **A. S. (1)**

przeciwko **(...) Sp. z o.o.**
we W.

o **zapłatę**

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki A. S. (1) na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 2 777,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt I C 1062/13

UZASADNIENIE

Powódka A. S. (1) w pozwie wniesionym przeciwko (...) sp. z o.o. we W. domagała się zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 15 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty. Domagała się również kosztów procesu, w tym również kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powyższego żądania podniosła, że od dnia 25 października 2010 r. u strony pozwanej na podstawie umowy zlecenia wykonuje obowiązki rejestratorki medycznej. W 2011 r. podczas wykonywania codziennych obowiązków związanych ze świadczoną pracą powódka poinformowana została przez przedstawiciela strony pozwanej o zaplanowanej w siedzibie firmy wizycie fotografa. Przekazana przez pozwaną informacja zawierała polecenie do wykazania się przez powódkę gotowością do wystąpienia w charakterze modela jako asystentka/statystka lekarzy podczas wykonywania określonych procedur medycznych, których realizacja odbywa się u strony pozwanej jako podmiotu świadczącego usługi medyczne. Nie poinformowano jej, jakiemu celowi podejmowane czynności miały służyć, do jakich celów zdjęcia będą wykorzystywane, tym samym nie przewidywała ona formy, w jakiej tak zgromadzony materiał zdjęciowy mógł zostać przez stronę pozwaną wykorzystany. Nie przeprowadzono w stosunku do niej procedury zmierzającej do pozyskania zgody na ewentualne wykorzystanie i oficjalną publikację materiałów zdjęciowych przedstawiających jej wizerunek. Powódka podkreśliła, że nigdy nawet w sposób dorozumiany nie dała podstaw do twierdzenia, że wyraża zgodę na takie działania strony pozwanej. Twierdziła, że wielkie jej oburzenie wywołał fakt wykorzystania sporządzonego z jej udziałem w okolicznościach asystowania lekarzom materiał zdjęciowy do działań marketingowych strony pozwanej, poprzez umieszczenie go jako oprawa graficzna na stronie internetowej strony pozwanej. Bezsporny jest zatem fakt naruszenia dóbr osobistych powódki poprzez bezprawne wykorzystanie jej wizerunku w materiałach marketingowych umieszczonych przez stronę pozwaną na własnej witrynie internetowej. Twierdziła, że strona pozwana wykorzystwała jej wizerunek dla osiągnięcia wymiernych korzyści majątkowych w postaci

pozyskania nowych klientów. Bezprawność działania strony pozwanej znajduje wyraz w jej działaniach podjętych w następstwie wystosowanego do niej przez powódkę w dniu 10 czerwca 2013 r. zawiadania do polubownego rozstrzygnięcia sporu w przedmiocie naruszenia dóbr osobistych powódki, w następstwie których usunięto z witryny internetowej zdjęcia przedstawiające wizerunek powódki. Powódka podniosła także, że upublicznienie fotografii z jej udziałem wywołało u niej silny stres, gdyż należy do osób skrytych, ceniących oraz strzegących swoją prywatność. Umieszczenie zdjęć przedstawiających jej wizerunek na witrynie internetowej strony pozwanej, wgląd w którą miała bliżej nieokreślona liczba osób, wywołało u niej silne uczucie niepokoju oraz zawstydzenia. Ponadto, zważywszy na fakt, że materiały zdjęciowe przedstawiające wizerunek jednego z pracowników, tj. powódki, a sporządzone w miejscu pracy podlegają niekiedy bardzo niewłaściwej i tendencyjnej ocenie ze strony pozostałych współpracowników, obawy oraz rozterki emocjonalne powódki były w pełni uzasadnione. Wiązały się one z niebezpieczeństwem pomówień oraz insynuacji co do jej osoby.

Podkreśliła, że działanie strony pozwanej jako bezprawne, dokonane z pokrzywdzeniem i bez zgody powódki, stanowi naruszenie jej dóbr osobistych i uzasadnia roszczenie o zadośćuczynienie. Dodała, że pismem z dnia 27 czerwca 2013 r. wezwała pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 15 000,00 zł, a zakreślony pozwaną termin upłynął bezskutecznie.

Jako podstawę prawną swoich roszczeń wskazała przepis art. 23 i 24 k.c. oraz art. 78 i 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego stanowiska strona pozwana twierdziła, że roszczenie powódki jest pozbawione podstaw faktycznych, jak i prawnych. Twierdzi, że powódka wyraziła ustną zgodę zarówno na wykonanie zdjęć, jak i dalsze wykorzystanie jej wizerunku na stronie internetowej strony pozwanej bez jakichkolwiek ograniczeń czasowych. Twierdziła, że powódka w sposób wyraźny została poinformowana o tym, jakie zdjęcia będą wykonywane, jaki będzie sposób ich wykorzystania i zakres czasowy. Z załączonych do pozwu zdjęć nie wynikało, aby wykonane one zostały pod wpływem jakiegokolwiek przymusu ze strony pozwanej. Na wykonanie tych czynności powódka jednoznacznie wyraziła dobrowolną i niczym nie przymuszoną zgodę. Wobec powyższego, strona pozwana dysponowała zgodą powódki na rozpowszechnianie jej wizerunku stosownie do art. 81 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Wskazała, że zdjęcia z udziałem powódki były publikowane na stronie internetowej pozwanej przez cały okres kiedy powódka wykonywała czynności na zlecenie strony pozwanej, a nawet po tym okresie. Co więcej, powódka przy wykonywaniu obowiązków rejestratorki medycznej wykorzystywała portal internetowy strony pozwanej i miała ciągły wgląd do treści na nim umieszczonych. Miała zatem pełną świadomość, że jej wizerunek znajduje się na portalu. Mimo tego, nigdy wcześniej nie kwestionowała wykorzystania jej wizerunku. Z tego też powodu, wcześniej strona pozwana nie miała poczucia, że powódka zmieniła swoje stanowisko w tym zakresie i cofnęła zgodę. Strona pozwana zarzuciła także, że powódka nie wykazała, by na dzień wniesienia pozwu istniał jeszcze rzekomy stan naruszenia. Dopiero bowiem w dniu 11 czerwca 2013 r. strona pozwana otrzymała wezwanie powódki i niezwłocznie podjęła czynności zmierzające do usunięcia zdjęć, na których znajduje się wizerunek powódki. Ostatecznie zdjęcia z wizerunkiem powódki zostały usunięte z portalu internetowego w dniu 14 czerwca 2013 r. W dacie wniesienia pozwu nie istniał zatem rzekomy stan naruszenia.

Strona pozwana podniosła, że podstawą przyznania zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. jest wykazanie faktu naruszenia, że było ono zawinione oraz rozmiaru krzywdy. Powódka nie przedstawiała zaś żadnego dowodu potwierdzającego powyższe okoliczności. Ponadto, sama – po uprzedniej zgodzie – przez długi czas akceptowała fakt wykorzystania jej wizerunku na stronie internetowej strony pozwanej. Wykorzystaniu wizerunku powódki przez stronę pozwaną nie można przypisać charakteru zawinienia. Wobec cofnięcia zezwolenia powódki, strona pozwana nie rozpowszechniała materiałów z wizerunkiem powódki, a zdjęcia z portalu internetowego strony pozwanej zostały usunięte niezwłocznie po wezwaniu. Dodała, że twierdzenia powódki dotyczące zaistnienia rzekomego stresu czy

narażenia na niebezpieczeństwo pomówień i insynuacji mają charakter abstrakcyjny. Nie sposób stwierdzić, w jaki sposób ukazanie się zdjęć powódki na portalu internetowym spowodowało jej krzywdę.

Z ostrożności procesowej strona pozwana wskazała, że analiza wydruków ze strony internetowej strony pozwanej, na których znajduje się wizerunek powódki może prowadzić również do przyjęcia, że w rzeczywistości, mimo wyrażenia przez powódkę zgody – zezwolenie to nie było wymagane stosownie do treści art. 81 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W tym względzie twierdziła, że zdjęcia przedstawiające wizerunek powódki stanowią jedynie niewielki element w strukturze strony internetowej, której elementem przewodnim jest zaprezentowanie usług świadczonych przez stronę pozwaną, a nie wizerunku powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. S. (1) od października 2010 r. do kwietnia 2013 r. wykonywała u strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. na podstawie umowy zlecenia obowiązki rejestratorki medycznej.

(dowód: umowa zlecenia, k. 12, umowa zlecenia, k. 13, umowa zlecenia, k. 14-15, umowa zlecenia wraz z aneksem, k. 16-18, częściowo przesłuchanie powódki, e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 21 min. 50 sek. – 37 min. 49 sek.)

Na początku 2011 r. pozwana spółka zleciła podmiotowi zewnętrznemu wykonanie prac związanych z przygotowaniem i uruchomieniem nowej strony internetowej. Strona internetowa miała prezentować lekarzy świadczących usługi medyczne u strony pozwanej, w szczególności ich dorobek i osiągnięcia zawodowe, a także usługi medycznie świadczone przez stronę pozwaną, jak również specjalistyczny sprzęt medyczny, którym dysponowała.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 7 min. 47 sek. – 20 min. 16 sek.; przesłuchanie za stronę pozwaną S. B., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 37 min. 49 sek. – 53 min. 36 sek.)

W lutym 2011 r. w siedzibie strony pozwanej przeprowadzona została profesjonalna sesja fotograficzna. Przedmiotem sesji było przede wszystkim wykorzystanie przez lekarzy przy świadczeniu usług specjalistycznego sprzętu medycznego. Uczestnikami sesji byli lekarze, którzy „pozowali” do zdjęć, wykonując badania z wykorzystaniem urządzeń i sprzętu medycznego. W trakcie sesji, prezes zarządu pozwanej spółki S. B. poprosił pracownice rejestracji, w tym również powódkę, o wzięcie udziału w sesji w charakterze modeli. Ich zadaniem było pozowanie do zdjęć w charakterze pacjentów poddających się badaniom na specjalistycznym sprzęcie medycznym. Powódka została poinformowana o tym, że zdjęcia z sesji, po dokonaniu ich selekcji, zostaną zamieszczone na stronie internetowej strony pozwanej. Powódka zgodziła się na udział w sesji i zamieszczenie zdjęć na stronie internetowej.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 7 min. 47 sek. – 20 min. 16 sek.; przesłuchanie za stronę pozwaną S. B., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 37 min. 49 sek. – 53 min. 36 sek.)

Powódka jest osobą fotogeniczną. Podczas sesji zdjęciowej powódka zachowywała się naturalnie, nie była spięta, stremowana, uśmiechała się. Zdjęcia z udziałem powódki spodobały się i zostały wybrane do zamieszczenia na stronie internetowej strony pozwanej. Zdjęcia te prezentowały wykorzystanie przez lekarzy specjalistycznego sprzętu medycznego, przy czym w roli pacjenta występowała powódka. Na zdjęciach widniała twarz powódki podczas różnego rodzaju badań okulistycznych.

(dowód: wydruki ze strony internetowej strony pozwanej, k. 19-27; zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 7 min. 47 sek. – 20 min. 16 sek., przesłuchanie za stronę pozwaną S. B., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r. 37 min. 49 sek. – 53 min. 36 sek.)

Materiał zdjęciowy z wizerunkiem powódki został następnie zamieszczony na stronie internetowej strony pozwanej. Nowa strona internetowa pozwanej spółki zaczęła działać w maju 2011 r. Od początku istnienia tej strony powódka wiedziała, że zdjęcia z jej wizerunkiem zostały na niej zamieszczone.

(dowód: wydruki ze strony internetowej strony pozwanej, k. 19-27; zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 7 min. 47 sek. – 20 min. 16 sek.; częściowo przesłuchanie powódki, e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 21 min. 50 sek. – 37 min. 49 sek.; przesłuchanie za stronę pozwaną S. B., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 37 min. 49 sek. – 53 min. 36 sek.)

Powódka przy wykonywaniu obowiązków służbowych korzystała ze strony internetowej pozwanej.

(dowód: przesłuchanie powódki, e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 21 min. 50 sek. – 37 min. 49 sek.)

Powódka nie zgłaszała pozwanej uwag co do zamieszczenia na stronie internetowej zdjęć z jej wizerunkiem, nie żądała także ich usunięcia.

(dowód: przesłuchanie za stronę pozwaną S. B., e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 37 min. 49 sek. – 53 min. 36 sek.)

W okresie od września 2012 r. do kwietnia 2013 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim i urlopie macierzyńskim.

(dowód: przesłuchanie powódki, e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r., 21 min. 50 sek. – 37 min. 49 sek.)

Przed sądem pracy toczy się obecnie postępowanie z powództwa powódki przeciwko stronie pozwanej o ustalenie, że w czasie wykonywania na rzecz strony pozwanej obowiązków rejestratorki medycznej, strony łączył stosunek pracy.

(dowód: przesłuchanie powódki, e – protokół z dnia 14 lutego 2014 r.; 21 min. 50 sek. – 37 min. 49 sek.)

W czerwcu 2013 r. powódka wezwała stronę pozwaną do usunięcia z witryny internetowej zdjęć przedstawiających jej wizerunek. Niezwłocznie po wezwaniu strona pozwana usunęła ze strony internetowej wszystkie zdjęcia z wizerunkiem powódki.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 27 czerwca 2013 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych w kwocie 15 000,00 zł w terminie 5 dni od dnia otrzymania wezwania. Zakreślony stronie pozwanej termin upłynął bezskutecznie.

(dowód: pismo powódki z dnia 27 czerwca 2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 28-29)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynikało, że świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu, stanowi zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej doznała powódka w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych w postaci wizerunku i autorskich dóbr osobistych w postaci jego rozpowszechniania.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Jednocześnie ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 24 k.c.). Zgodnie z art. 448 zd. 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za

doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Jak stanowi natomiast przepis art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, rozpowszechnianie wizerunku wymaga zezwolenia osoby na nim przedstawionej. W braku wyraźnego zastrzeżenia zezwolenie nie jest wymagane, jeżeli osoba ta otrzymała umówioną zapłatę za pozowanie. Do roszczeń w przypadku rozpowszechniania wizerunku osoby na nim przedstawionej stosuje się odpowiednio przepis art. 78 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym twórca, którego autorskie prawa osobiste zostały zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania. W razie dokonanego naruszenia może także żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności aby złożyła publiczne oświadczenie o odpowiedniej treści i formie. Jeżeli naruszenie było zawinione, sąd może przyznać twórcy odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub – na żądanie twórcy – zobowiązać sprawcę, aby uiścił odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez twórcę cel społeczny.

Z powołanych przepisów wynika, że ochroną prawną objęty jest zarówno sam wizerunek danej osoby, jak i jego rozpowszechnianie. W świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie nie sposób jednak uznać, aby doszło do bezprawnego naruszenia wizerunku powódki oraz jego rozpowszechniania bez uzyskania uprzednio zgody powódki.

Wizerunek to dostrzegalne, fizyczne cechy człowieka, tworzące jego wygląd i pozwalające na identyfikację osoby wśród innych ludzi. Od tak rozumianego wizerunku należy odróżnić portret, będący materialnym nośnikiem, w którym został utrwalony wizerunek.

Naruszenie wizerunku może polegać na jego utrwalaniu, przekształcaniu lub rozpowszechnianiu. Istotna część problematyki ochrony wizerunku uregulowana została w art. 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Przepis ten odnosi się nie do dobra osobistego, jakim jest wizerunek, lecz wytworu, który przedstawia ten wizerunek w postaci np. portretu malarskiego, fotografii lub karykatury, choćby nie był utworem. Ponadto regulacja ta dotyczy jedynie rozpowszechniania takiego wizerunku.

Dla przyjęcia, że doszło do naruszenia dobra osobistego powódki w zakresie przez nią wskazywanym, koniecznym było ustalenie, że powódka nie wyrażała zgody na utrwalenie swojego wizerunku. W przepisach brak wprawdzie wyraźnej wzmianki co do samego utrwalenia wizerunku, jednak w doktrynie przyjmuje się, że do naruszenia wizerunku, jako dobra osobistego, dochodzi w razie jego utrwalania w warunkach naruszenia prawa do prywatności lub wbrew wyrażonej woli portretowanego. Do przyjęcia, że doszło do naruszenia wizerunku nie jest przy tym potrzebny wyraźny sprzeciw danej osoby, lecz wystarcza brak wyrażenia zgody. Należy jednak zauważyć, że zgoda na utrwalenie wizerunku może być dorozumiana i wyrażona w każdy sposób manifestujący wolę danej osoby w sposób dostateczny, np. przez brak reakcji na fotografowanie.

Wobec istnienia domniemania prawnego bezprawności działania naruszcyciela dobra osobistego (art. 24 § 1 k.c.), to na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że utrwalenie wizerunku powódki odbyło się za jej zgodą. W świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów Sąd uznał, że powódka nie tylko nie sprzeciwiła się utrwaleniu jej wizerunku podczas sesji zdjęciowej w lutym 2011 r., ale wręcz wyraziła zgodę na uczestniczenie w niej. Jak wynikało z zeznań świadka J. S. i przesłuchania S. B. w charakterze strony pozwanej, powódka została poinformowana o celu prowadzonej sesji zdjęciowej, zamierzonym przez stronę pozwaną sposobie wykorzystania uzyskanego materiału zdjęciowego oraz formie przedstawienia wizerunku powódki, powódka zaś – dysponując tymi informacjami – dobrowolnie wzięła udział w profesjonalnie przygotowanej sesji fotograficznej. Powyższe zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Były one bowiem konsekwentne, spójne i logiczne, wzajemnie się potwierdzały lub uzupełniały. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że wynikające z rozważanych zeznań wnioski o dobrowolności udziału powódki w sesji fotograficznej znajdują także potwierdzenie w materiale dowodowym w postaci spornych zdjęć powódki wydrukowanych ze strony internetowej pozwanej spółki. Już choćby pobieżna analiza owych zdjęć wskazuje na to, że powódka w żaden sposób nie została przymuszona do udziału w sesji zdjęciowej, a wprost przeciwnie – chętnie

pozowała, była uśmiechnięta i naturalna. W szczególności na fotografiach nie sposób dostrzec oznak jakiegokolwiek stresu, czy stremowania, które w sposób naturalny towarzyszą człowiekowi biorącemu udział w przedsięwzięciu, w którym uczestniczyć nie chce.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że powódka nie tylko zgodziła się na udział w sesji zdjęciowej, ale także na zamieszczenie zdjęć z jej wizerunkiem na stronie internetowej pozwanej spółki. To ostatnie ustalenie jest o tyle istotne, że jak już wcześniej podniesiono rozpowszechnianie wizerunku wymaga zezwolenia osoby na nim przedstawionej (art. 81 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych). W braku wyraźnego zastrzeżenia zezwolenie nie jest wymagane tylko wówczas, gdy osoba ta otrzymała umówioną zapłatę za pozowanie.

Ochrona prawa do wizerunku przewidziana w powołanym przepisie ma charakter autonomiczny w tym sensie, że jest niezależna od naruszenia czci, prywatności czy innych dóbr osobistych. Zakazane jest każde rozpowszechnianie cudzego wizerunku, w tym także takie, które nie prowadzi do ingerencji w prywatność czy dobre imię osoby przedstawionej. Przepisy art. 81 i 83 powołanej ustawy chronią wyłączną kompetencję osoby portretowanej do decydowania o rozpowszechnianiu jej wizerunku. Dobrem chronionym w tym wypadku jest autonomia każdej osoby w zakresie swobodnego rozstrzygnięcia o tym, czy i w jakich okolicznościach jej wizerunek może być rozpowszechniony. W konsekwencji dla oceny naruszenia tego dobra nie jest doniosłe ustalenie, jakie inne interesy, niż tylko ochrona własnej autonomii, uzasadniają odmowę osoby portretowanej udzielenia zezwolenia na rozpowszechnianie jej wizerunku.

Z rozpowszechnieniem wizerunku będziemy mieli do czynienia w tych wszystkich sytuacjach, w których dochodzi do „rozpowszechnienia” w rozumieniu art. 6 pkt 3 powołanej ustawy. Wizerunek zostanie zatem rozpowszechniony wówczas, gdy stworzona zostanie możliwość zapoznania się z danym wizerunkiem przez bliżej nieokreślony „z góry” i niezamknięty krąg osób.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że strona pozwana rozpowszechniła wizerunek powódki, zamieszczając zdjęcia wykonane z jej udziałem na swojej stronie internetowej. Zamieszczając sporne zdjęcia strona pozwana działała jednak w zakresie uzyskanego zezwolenia i zgodnie z określonym celem. W świetle zebranego materiału dowodowego, w szczególności w postaci zeznań świadka J. S. i słuchanego w charakterze strony pozwanej S. B., Sąd uznał, że powódka nie tylko wyraziła zgodę na utrwalenie jej wizerunku podczas sesji zdjęciowej, ale także na zamieszczenie w ten sposób powstałych zdjęć na stronie internetowej strony pozwanej. Wyrażając swoją zgodę powódka miała pełną świadomość nie tylko formy przedstawienia jej wizerunku, ale także miejsca i celu publikacji. Jak wynika z zeznań J. S. i S. B., powódce powiedziano, że przygotowywana jest strona internetowa, na której strona pozwana chce zaprezentować kadrę lekarską oraz stosunkowo niedawno nabyty specjalistyczny sprzęt medyczny. Powódka wiedziała zatem, że wizerunek utrwalony za jej zgodą zostanie rozpowszechniony i w ten sposób udostępniony każdemu, kto będzie oglądał sporną stronę internetową. W ocenie Sądu powódka działała przy tym ze świadomością konsekwencji udzielonego zezwolenia.

Dokonując ustaleń w powyższym zakresie Sąd nie uwzględnił zeznań powódki. Pozostawały one bowiem w sprzeczności z materiałem dowodnym ocenionym przez Sąd za wiarygodny. Na istnienie zgody powódki na utrwalenie i rozpowszechnienie jej wizerunku wskazuje także pośrednio fakt znoszenia przez powódkę przez okres ponad dwóch lat stanu, który rzekomo był sprzeczny z jej wolą. Powódka miała przy tym pełną świadomość sposobu wykorzystania jej wizerunku przez stronę pozwaną, gdyż przy wykonywaniu swoich codziennych obowiązków korzystała z portalu internetowego pozwanej spółki. Bezsporne było przy tym to, że niezwłocznie po pisemnym wezwaniu strony pozwanej przez powódkę do usunięcia tych zdjęć, zdjęcia te zostały usunięte.

Z powyższych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka I. S. (1) na okoliczność faktu i daty usunięcia zdjęć z wizerunkiem powódki ze strony internetowej strony pozwanej. Powyższe fakty zostały przez powódkę przyznane już w pozwie, a zatem jako bezsporne nie wymagały dowodu (art. 229 k.p.c.). Sąd oddalił powyższy wniosek także w zakresie, w jakim był wnioskowany na okoliczność dostępu powódki do stron internetowych strony pozwanej albowiem fakt ten także został przyznany przez powódkę na rozprawie w dniu 14 lutego 2014 r., a zatem jako bezsporny nie wymagał dowodu.

W ocenie Sądu zgoda powódki na rozpowszechnienie jej wizerunku istniała w pierwotnie udzielonym zakresie do czerwca 2013 r., kiedy to powódka pisemnie wezwała stronę pozwaną do usunięcia z witryny internetowej zdjęć przedstawiających jej wizerunek. Należy zwrócić uwagę na fakt, że powyższe wezwanie zbiegło się w czasie z zakończeniem współpracy stron oraz wszczęciem sporu sądowego o ustalenie istnienia między nimi stosunku pracy. W takiej sytuacji w pełni zrozumiałe i uzasadnione było cofnięcie przez powódkę zgody na dalsze wykorzystywanie jej wizerunku przez stronę pozwaną. Za nieudowodnione należało przy tym uznać te twierdzenia powódki, w których wskazywała na fakt wcześniejszego ustnego zwracania się do przedstawicieli strony pozwanej o usunięcie zdjęć. Takie działanie musiałoby być uznane za cofnięcie zgody powódki na dalsze wykorzystywanie jej wizerunku przez stronę pozwaną. Wbrew spoczywającemu na powódce w tym zakresie ciężarowi dowodu powódka powyższych faktów nie wykazała, poprzestając jedynie na własnych zeznaniach. W szczególności powódka nie wносиła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka I. S. (2), której rzekomo sygnalizowała zmianę swojego stanowiska w przedmiocie rozpowszechniania jej wizerunku. Powódka złożyła jedynie wniosek o przesłuchanie świadka A. S. (2), jednak na okoliczność rzeczywistego przebiegu procesu pozyskiwania zgody strony pozwanej na publikację wykonanych zdjęć powódki, a nie momentu cofnięcia przez nią tej zgody.

Wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. S. (2) zgodnie ze wskazywaną tezą dowodową był zdaniem Sądu spóźniony. W ramach obowiązującej obecnie w procedurze cywilnej zasady dyskrecjonalnej władzy sędziego, na strony postępowania został nałożony przez ustawodawcę ciężar wspierania sądu w przeciwdziałaniu przewlekłości postępowania. Strony i uczestnicy postępowania są bowiem obowiązani przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko (art. 6 § 2 k.p.c.). Czyniąc zadość powyższemu ciężarowi strona może przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej – bądź w pismach przygotowawczych składanych przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę (art. 207 k.p.c.), bądź też na rozprawie (art. 217 k.p.c.). Powinna to jednak uczynić we właściwym czasie (art. 217 § 2 k.p.c.), uzasadnionym naturalnym przebiegiem postępowania i jego dynamiką. W ocenie Sądu wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. S. (2) był wnioskiem spóźnionym. Został on bowiem złożony na rozprawie w dniu 14 lutego 2014 r., po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów i z zeznań świadków oraz po przesłuchaniu stron. Należy zauważyć, że zgłaszając powyższy wniosek powódka chciała udowodnić fakty, które zostały zaprzeczone przez stronę pozwaną już w odpowiedzi na pozew. Tym samym, znając stanowisko procesowe strony pozwanej, powódka, chcąc przeciwdziałać przewlekaniu postępowania, powinna była złożyć sporny wniosek bądź w piśmie przygotowawczym przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę (do złożenia którego nie jest wymagane uprzednie zarządzenie przewodniczącego), bądź też jeszcze na rozprawie 14 lutego 2014 r., jednak przed przystąpieniem przez Sąd do postępowania dowodowego, a nie po jego zakończeniu. Wniosek powódki złożony po przeprowadzeniu wszystkich dopuszczonych przez Sąd dowodów nie był zdaniem Sądu złożony we właściwym czasie, a zatem jako spóźniony podlegał obligatoryjnemu oddaleniu (art. 217 § 2 k.p.c.). Jednocześnie powódka nie uprawdopodobniła żadnej okoliczności przewidzianej w powołanym przepisie, która pozwalałaby przeprowadzić Sądowi wnioskowany dowód, pomimo uznania go za spóźniony. Wskazała jedynie, że uczyniła to na tym etapie postępowania albowiem nie spodziewała się, że świadek J. S. „będzie mijala się z prawdą”. Niezależnie od przedstawionej powyżej oceny zeznań tego świadka, należy podnieść, że zeznawała ona zgodnie z twierdzeniami strony pozwanej przedstawionymi w odpowiedzi na pozew, twierdzenia te potwierdzając. Tym samym Sąd uznał, że powódka po otrzymaniu odpowiedzi na pozew mogła przewidzieć tok postępowania co najmniej w zakresie adekwatnym do twierdzeń i wniosków dowodowych zawartych w pozwie i odpowiedzi na pozew i stosownie do niego przygotować już wcześniej także własne stanowisko w sprawie, w szczególności dalsze wnioski dowodowe. Z tych względów Sąd uznał, że powódka nie zgłosiła spornego wniosku dowodowego ze swojej winy, a w sprawie nie występowały żadne inne wyjątkowe okoliczności (art. 217 § 2 k.p.c.). Niewątpliwie też uwzględnienie spóźnionego wniosku dowodowego powódki spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy albowiem wiązałoby się z koniecznością odroczenia rozprawy celem wezwania wnioskowanego świadka.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że strona pozwana, utrwalając i zamieszczając zdjęcia z wizerunkiem pozwanej na swojej stronie internetowej, działała w zakresie uzyskanego od powódki zezwolenia, zgodnie z określonym celem. Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i zwrotu kosztów celowych, obowiązek zwrotu tychże kosztów spoczywał na powódce jako na stronie przegrywającej sprawę. Koszty poniesione przez stronę pozwaną obejmowały kwotę 2 777,00 zł, na którą składało się wynagrodzenia pełnomocnika określone zgodnie z § 6 pkt 5 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie ponoszenia opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.), w tym 17,00 zł tytułem opłaty sądowej od pełnomocnictwa.